

Teologi för livet

Copyright: Harry Månsus

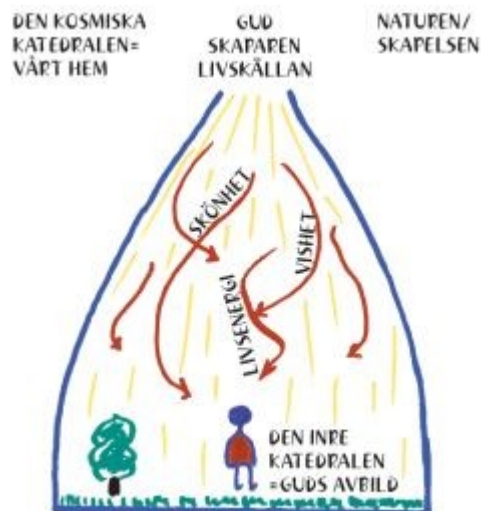
Vill du läsa texten och se OH-bilderma för enskilt bruk kan du göra det genom att bläddra ned.

Vill du ta fram OH-bilderna i rätt format, kopiera och använda på papper och overhead-apparat för samtalsgrupper eller föredrag, klicka på pdf-filerna, antingen en i taget efter varje avsnitt eller alla tillsammans [här](#)

Teologi för livet-avsnitten och OH-bilderna lämpar sig perfekt som inledningar till grupper som vill studera Brommadialogens Grundkurs i andlighet, som presenteras närmare under Befriande andlighet, [klicka >>](#)

Dynamisk världsbild och människosyn

Vi lever på hemtama stigar och gator, på landet eller i en stad. Samtidigt är vi medborgare i ett kosmos med svindlande proportioner. Många är så jagade av krav och utmaningar både på jobbet och under fritiden att vi sällan hinner se och tänka på mer än det vi har omkring oss. Men om vi avskiljer tid för stillhet och reflektion inför livet och vänder oss ut mot kosmos, då bevittnar vi en storslagenhet, skönhet och förunderlig vishet in i minsta rörelse. Överallt finns ett flöde av livsenergi som förnyar jorden, djuren och människorna.

I sådana ögonblick är det lätt att gripas av tacksamhet och vördnad inför Livet och vårt kosmiska hem. Det känns som om något eller någon anropar oss under de höga valven och ett gensvar ligger i luften. Det är jorden, universum och själva livet som provocerar moderna människor till ett andligt sökande. Det är inte bara i kyrkor och tempel man kan uppleva andlighet - livet självt har en religiös dimension!

Så långt tillbaka i tiden som människor efterlämnat bilder och texter har man försökt tolka livets stora sammanhang. Bibeln säger att varje människa är Guds avbild. Det betyder hon har en sådan gudslighet att hon kan kommunicera med Gud. Hon bär en "katedral" inom sig som

kan ta emot "musiken" i den kosmiska katedralen. Den som lyssnar inåt kan uppfatta och tolka den sändning av skönhet, vishet och brusande liv som pågår dag och natt i universum. Enligt denna människosyn är vi evighetsbarn som söker en djupare mening. Vi längtar hem - till vårt ursprung i evigheten.

Med en sådan människosyn säger det sig självt att varje försök till livstolkning, varje seriös livsfilosofi och varje religion innehåller mått av sanning. Det är ju människors trevande försök att med sin gudagivna "klangbotten" (Gudsavbilden) fånga in den gudomliga "symfoni" som ljuder från släktled till släktled i den kosmiska katedralen. Dialog att dela med sig av de toner och harmonier vi själva uppfattat och samtidigt låta oss berikas av andras erfarenheter.

[Text och bild som pdf för utskrift/overhead >>](#)

[Till början](#)

Andlighet - ett liv i relationer

När Harry Månsus på åttiotalet skildrade bibelns dynamiska helhetssyn och "shalomrelationerna" i böckerna Shalom Jord och Vägen hem fick det ett gensvar ingen kunnat drömma om. Bibelns shalomvision tycks ha en resonansbotten i folkdjupet långt utanför kyrkväggarna. Efter att ha läst den första boken utbrast en New Age-pionjär i Sverige med smittande entusiasm: Du vet, shalomrelationerna, det är kärnan i den nya andligheten och det enda som kan rädda jorden!

Vad man i vår tid menar med det bevingade ordet andlighet är vad bibeln kallar shalom, ett liv i relationer. Och visst känns det omtumlande att andliga sökare som avfärdar dagens kyrka som ålderdomlig och irrelevant kan beröras av tretusen år gamla bibeltexter. Enligt dessa texter sänder Skaparen liv på tre "våglängder":

Den första våglängden är mycket jordnära och full av brusande liv. Det är genom naturen som en betydande del av skapelsens uppfriskande liv och energi når oss. För många är naturen dessutom en kosmisk katedral för stillhet och sublimes skönhetsupplevelser - ett "tempel" där man får kontakt med sin egen inre "katedral".

Det liv Skaparen sänder på den andra våglängden får vi del av när vi öppnar oss för gemenskap med andra människor. Redan som små behöver vi få uppleva värme, kärlek och trygghet för att utvecklas till levande och varma personligheter. Lika avgörande är att vi längre fram visar andra ömhet, kärlek och tillit om vi ska förbli levande människor. Annars stannar livsflödet och vi blir inkrökta, själviska och avstängda. Med andra ord: Vi blir vad vi är ämnade till endast i relation till varandra!

Den tredje våglängdens liv får vi del av genom att öppna oss för tillvarons innersta och bärande verklighet - Guds närvaron som omger oss alla. Han är ju inte långt borta från någon enda av oss. Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till ... säger aposteln Paulus till sin tids sökare på ett livsåskådningstorg i Aten enligt Apostlagärningarna (17:27-28).

Här följer några definitioner av andlighet:

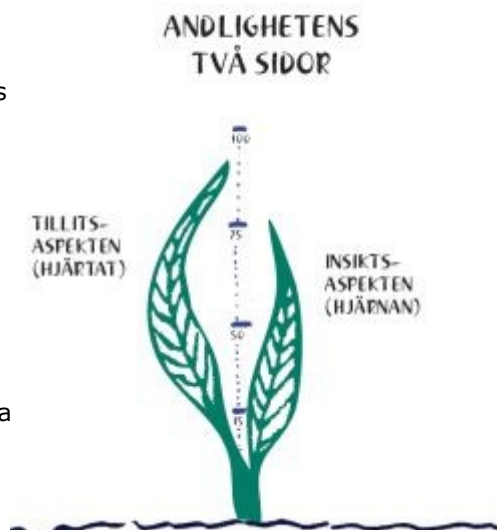
- Andlighet är en djupare dimension av det liv vi lever som bäst.
- Andlighet är ett personligt möte med Livet, den stora Verklighet som bär oss.
- Andlighet är att bli djupt och sant mänsklig – med Andens hjälp.
- Andlighet är ett liv i relationer (till naturen, människor och Gud).

 [Text och bild som pdf för utskrift/overhead >>](#)

[Till början](#)

Andlighet – både insikt och tillit

Det är viktigt att kunna skilja på två sidor av det andliga växandet – den intellektuella och den känslomässiga. Trons intellektuella sida är att få insikt om Gud, människan, brustenhet och helande. Men det räcker inte med en imponerande teologi om shalomflödet i skapelsen, minst lika avgörande är andlighetens känslomässiga sida – att våga släppa taget och öppna sitt inre för detta livsflöde. Tyvärr kan man vara fullfjädrad teolog i huvudet och ändå vara helt avstängd från livsflödet mellan både Gud och människor i sitt hjärta.

I vår tid finns det så oerhört många människor som i sitt inre är rädda, kränkta och sårade - inte minst efter att ha mobbats eller ratats i relationer de satsat allt på. Att utmana dessa människor att genast

släppa taget och ge sig hän åt människor och Gud är att tillfoga dem ett nytt slag i ansiktet. Här behöver tilliten få växa under en längre tid - i en trygg och accepterande miljö - för att de åter ska våga ta risken att glänta på grinden till sin inre trädgård och låta någon komma nära.

Ibland har personligheten "frusits ner" redan i tidiga år. I sin första bok, *Flodhästen i vardagsrummet*, skildrar Tommy Hellsten sin uppväxt i en alkoholistfamilj. I det finska folkdjupet känner tusentals människor igen sig och inser att man inte måste drabbas av alkoholism för att gå miste om vår och sommar i sin tidiga personlighetsutveckling. Samtidigt finns det en hoppfull ton i boken. Tommy Hellstens skildrar hur våren sakta återvänder till tjälfrusna marker när han som vuxen möter sitt "inre barn" och släpper fram tilliten igen.

Inte minst när man delar andlighet i grupp är det viktigt att påminna sig att andligt växande äger rum både i hjärnan och i hjärtat. Om några i gruppen har nått fram till djupare insikter kan de bidra till andras möjlighet att växa intellektuellt. Samtidigt finns det en fara att imponerande intellektuella resonemang döljer en hjärtats fattigdom, en flykt från egna känslor och smärtsamma erfarenheter. Därför är det viktigt att den talföre ibland ger sig själv en chans att "landa" och växa känslomässigt – genom att avstå från att "driva" samtalet och i stället lyssna. Det är när vi både ger och tar emot som vi växer i mänskligt och andligt hänseende.

[Text och bild som pdf för utskrift/overhead >>](#)

[Till början](#)

Katedralen blir produktionshall

I västvärlden har vi under lång tid levt under ett kvävande "mellantak" som berövat oss rymden över våra liv. Katedralen har förvandlats till en gigantisk produktionshall och stormarknad. Bara det som kan vägas och mätas med vetenskapliga instrument och som kan säljas och köpas räknas. Den obönhörliga lagen om orsak och verkan styr allt och har gett oss en mekanisk världsbild. Kosmos och våra kroppar är "urverk" som tickar vidare tills de slits ut och dör.

Enligt detta paradigm tillmäts naturen, djuren och människorna det värde de har för den ständigt stegrade produktionen och konsumtionen där den ekonomiska tillväxten är utvecklingens ledstjärna. "Utvecklingen" skulle väl gå ganska friktionsfritt om inte människan hade "katedralen" inom sig - en aning om ett annat liv och en större

symfoni ute i den kosmiska katedralen.

Skapelsens hotade liv och helhet har nämligen en bundsförvant inom varje människa. Gudsavbilden är ett känsligt sensorium som varnar oss när vi står i fara att missa djupet, meningen och målet med vår stund på jorden. Den inre oron och ångesten kan förvisso driva oss in i ännu febrilare aktiviteter, upplevelsehysteri, stegrad konsumtion, ökat drickande eller andra flyktvägar. Men under lyckliga stjärnor kan själens varningssignaler utlösa en skapande och revolutionär kraft som föder fram ett nytt paradigm och leder samhällsutvecklingen in i en ny strömfåra. Det är detta som skett med jämna mellanrum i form av folkrörelser, reformationer och väckelserörelser.

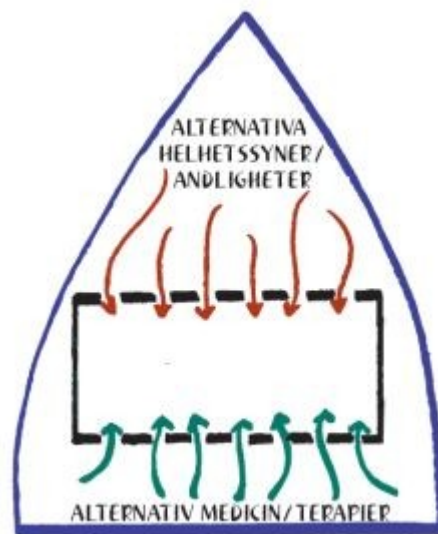

[Text och bild som pdf för utskrift/overhead >>](#)

[Till början](#)

Byggklossar till ett nytt paradigm

De senaste årtiondena har alltfler människor upplevt att livet är större och att det dominerande paradigmet i produktionshallen blivit ett fängelse. Det har till och med blivit rumsrent att tala och skriva om andlighet i storsäljande litteratur, på tidningarnas kultursidor och på allehanda konferenser där det tidigare var otänkbart. Det sekulariserade Sverige har på ett par årtionden blivit ett folk av sökare. Religionsforskarna talar om att västvärldens sekularisering nu följs av en "sakralisering".

I sökandet efter ett nytt paradigm (helhetssyn) välkomnar västvärldens sökare andlighet och helhetssyner från världens alla hörn. Det avgörande är att dessa livsfilosofier kan tjäna som byggklossar till en ny världsbild där kropp, själ och ande – ja, hela jorden och mänskligheten – ses som en helhet och enhet. Inte minst indianer, österländska religioner och nyandliga strömningar har levererat dessa byggklossar till västerlandet. Därför står kyrkan inte längre mitt i byn och det judiskt-kristna trosarvet har inget självskrivet monopol på sanningen.

I detta öppna landskap väller också alternativ medicin och alternativa terapier in över västvärlden. Etablerade psykologiska skolor blir konkurrensutsatta och får leva sida vid sida med gestaltterapi, psykosyntes och allehanda kroppsterapier. Vad som är "sanning" och fungerar i praktiken avgörs inte längre enbart av experiment och

professorer vid våra akademiska högborgar – utan av klienterna själva.

Det är detta myndigförklarande av den vanliga människan – att själv ta ansvaret för sin hälsa och sin andlighet – som utlöst en lavin i västvärlden. Redan nu har den komplementära medicinen fler patientbesök i USA än den vanliga skolmedicinen. Och i hela västvärlden sviktar antalet kyrkobesökare medan den alternativa andligheten fortfarande växer.

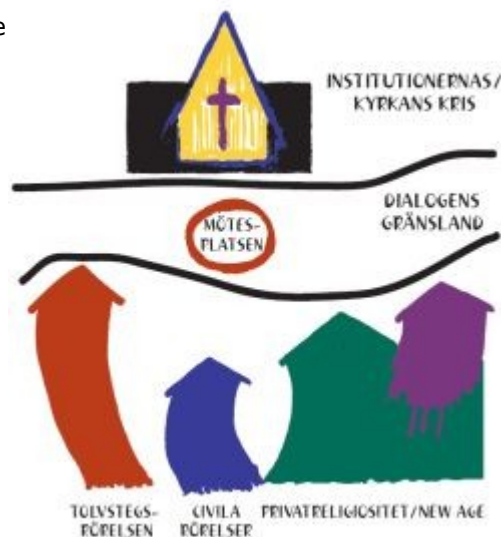

[Text och bild som pdf för utskrift/overhead >>](#)

[Till början](#)

Där vägarna möts

I århundraden har våra nordiska folk levt djupt rotade i den kristna enhetskulturen. Frågan om religion och andlighet har varit identisk med att omfatta kyrkans tro eller inte. Men bara på några årtionden är den andliga geografien helt förändrad.

Sedan sjuttioalet bevitnar vi en ström av sökare bryta upp och följa nyandlighetens ledstjärnor (New Age). Under åttiotalet börjar tolvstegsrörelsen växa dramatiskt i Sverige, en rörelse som började med Anonyma Alkoholister och nu berör miljoner människor i vår värld. Men den avgjort största andliga strömfåran i Norden är svår att inordna och dessa sökare har därför getts beteckningen "privatreligiösa" – människor som tror på sitt eget personliga sätt.

Gemensamt för denna generation i uppbrott är en djup skepsis mot samhällets institutioner och traditionella folkrörelser som ofta förknippas med det gamla paradigmet. Moderna sökare vill inte styras utifrån, av hävdvunna auktoriteter, utan inifrån, genom att lyssna till och vägledas av sitt eget inre. De vill gå sin egen väg även i andligt hänseende. Därför finns en djup misstro mot kyrkor och församlingar som man menar levererar färdiga "paket" hur alla ska tro och leva sitt liv för att passa in där.

Brommadialogens vision är att kristna och sökare ska mötas och dela sina erfarenheter i dialogens gränsländ - där ingen har monopol på sanningen. Inte minst i vår utsatta tid behövs mötesplatser där vi vågar dela våra innersta erfarenheter och berika våra liv i ett mångkulturellt samhälle. Endast så kan vi bygga ett samhälle och en

värld av fred, försoning och demokrati.

I Brommadialogens sammanhang är vår relation till Gud och Kristus en fråga och hur vi ställer oss till den traditionella kyrkan och dess gudstjänster en helt annan fråga. När Harry Månsus i boken Vägen hem skalade bort kyrkspråket fick budskapet ett starkt gensvar långt utanför kyrkorna. När Brommadiologen inbjöd till de första Sinnesrogudstjänsterna i början av nittiotalet vällde sökare in i skaror och berördes på djupet. Precis som för tvåtusen år sedan vill Gud och Kristus möta sökare i deras egna miljöer, livssituationer och språkvärld – utan ett fromt emballage. Det är i dialogens gränsland - där vägarna möts - som framtidens kyrka föds, en kyrka som bättre möter människors längtan, behov och inre nöd i en ny tid.

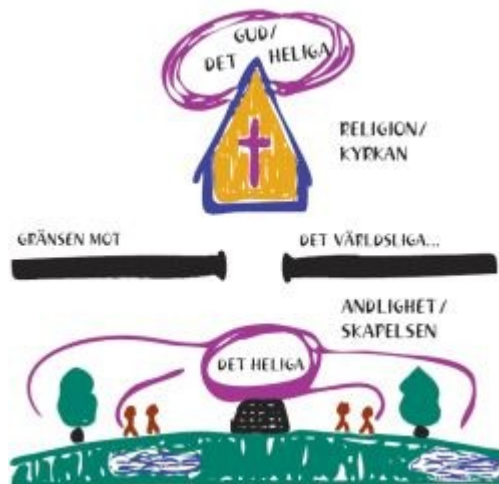

[Text och bild som pdf för utskrift/overhead >>](#)

[Till början](#)

Religion och andlighet

Inom privatreligiositeten, tolvstegsrörelsen och nyandligheten hävdar många med eftertryck att de är andliga, men absolut inte religiösa. För dem betecknar religion utsidan (kyrkosamfundens lärosatser och aktiviteter), medan andlighet står för insidan – den kraft och vishet i skapelsen som har med allas våra liv att göra.

I mer än hundra år har kyrkorna själva bidragit till den ödesdigra uppspaltningen. Olika fromhetstraditioner har dragit upp skarpa gränser mellan kyrkan och "världen", mellan "vi och dom". Av rädsla för panteism (att Gud finns i allt) har man tagit avstånd från gudsuppenbarelsen i skapelsen. Av rädsla för kroppen och sexualiteten har man förnekat det kroppsliga och det sinnliga. Av rädsla för att urvattna evangeliet har man dragit upp en skarp gräns mellan andlighet och den politiska verkligheten. Och inte minst, av rädsla för högmodets synd har man i vissa tider hamrat in att människan är en fattig syndare på bekostnad av hennes gudslighet – gudsbilden i varje människa!

Så länge barn och ungdomar gick i söndagsskola, ungdomsverksamhet, konfirmation och det fanns kristendomsundervisning i skolan lärde nya generationer ändå känna en kristen begreppsvärld och i viss mån kyrkans inre liv. I vår tid är situationen radikalt annorlunda, inte minst i de större städerna. Alltfler varken förstår eller berörs av kyrkornas begreppsvärld och ritualer.

Men naturen är fortfarande en kosmisk katedral med sitt eget osynliga "altare". Ju mer kyrkorna hamnar in i sin religiösa nisch blir det allt vanligare att österländskt inspirerade författare och läromästare intar teologernas plats och ger vårt sökande folk andra begrepp och formuleringar för andligheten. Drastiskt uttryckt: När kyrkans tjänare lämnat altaret i den kosmiska katedralen intar schamanerna deras plats – med sin besjälade andlighet som omfattar allt!

Det är därför Brommadiologen alltid börjar med skapelsens andlighet. Alla är nämligen på "högmässa" i den kosmiska katedralen, även om man aldrig sätter sin fot i en kyrka. Det är just denna klangbotten i varje människa och det heligas närvaro i kosmos aposteln Paulus anknyter till när han möter sin egen tids sökare på Areopagen i Aten:

*Gud ... har skapat världen ...
Det har han gjort för att de skulle söka Gud ...
Han är ju inte långt borta från någon enda av oss.
Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till,
Som också några av era egna skalder har sagt:
"Vi har vårt ursprung i honom".
(Apostlagärningarna 17:24-28)*

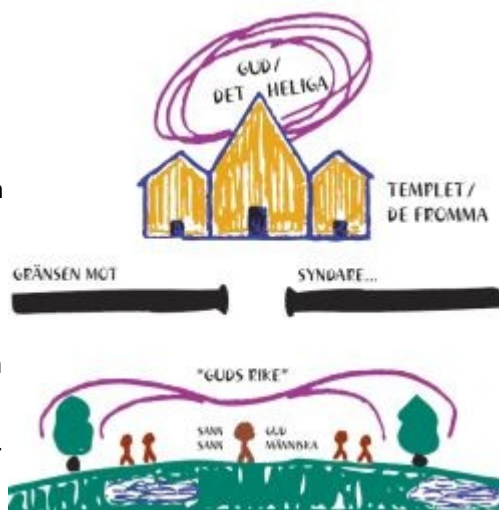

[Text och bild som pdf för utskrift/overhead >>](#)

[Till början](#)

Två världar återförenas

Jesus föddes in i en tid med synnerligen skarpa gränser mellan fromma och syndare. Andlighetens självklara centrum var Guds heliga tempel i Jerusalem där prästerna skötte gudstjänsten och den ständiga lovsången. Fariseerna var landets ledande väckelserörelse med inflytande i synagogorna. Långt ute i periferin fanns de vanliga människorna och allra längst bort - tullindrivare, herdar och prostituerade. Att inte respektera dessa gränser kunde medföra döden.

Det unika och mest chockerande med Jesu liv och förkunnelse är att han konsekvent nonchalerar alla dessa gränser mellan "vi och dom". Med sällspord auktoritet och språklig skärpa förkunnar han att Guds rike och närvaro finns ute bland de vanliga människorna. För att manifestera detta gudsrike inkluderar han syndare och tullindrivare i sin måltidsgemenskap och den innersta lärjungakretsen från allra första stund. Dessutom undviker han den tidens religiösa språk som

förstärkte uppdelningen mellan fromma och ogudaktiga. I stället vibrerar hans förkunnelse av ord, bilder och liknelser hämtade direkt ur människornas egen upplevelsevärld.

Det är därför teologerna genast sätter in sin attack när de ser Jesus delta i en måltid med syndare och tullindrivare hemma hos Levi. Men även om döden redan nu börjar kasta sin skugga över hans väg söker Jesus ingen kompromiss. I stället ger han teologerna svar på tal om sin gudagivna kallelse i världen: Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare. (Markusevangeliet 2:17)

Längre fram besvarar Jesus samma stridsfråga – varför han umgås och äter med syndare – med liknelsen om pappan och de två sönerna, en som stannar hemma (de fromma) och en som "förlorar" sig själv (syndarna). Jesu svar är tydligt: Jag umgås och äter med syndare därför att Gud är sådan - precis som pappan i liknelsen! Ingen som sprungit fram ur Guds skaparhand kan någonsin bli så förnedrad att han eller hon inte har en Far och en dörr på glänt därhemma. Det är för att föra fram den hälsningen jag kommit till jorden och nu äter med syndare.

Ju mer dessa enkla människor såg den ömhet, respekt och kraft som strålade emot dem i Jesu ansikte, desto starkare växte aningen i deras inre att det var Skaparen själv de stod inför, Han som en gång sänt dem ut på den svåra resan att vara människa. Det var denna aning som så småningom blev en trosbekännelse - att Jesus är sann Gud och sann människa, inkarnerad i samma kropp. Eller som en tidig hymn till den kosmiske Kristus uttrycker samma sak:

I begynnelsen fanns Ordet ...

Allt blev till genom det, och utan det blev ingenting till av allt som finns till ...

Och Ordet blev människa och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet ...

Och han var fylld av nåd och sanning ...

(Johannesevangeliet 1:1-5, 9-18)

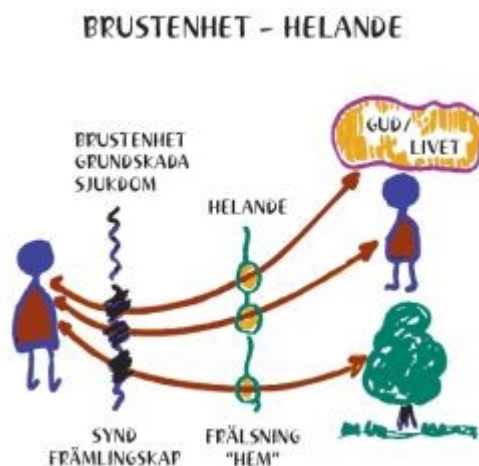

[Text och bild som pdf för utskrift/overhead >>](#)

[Till början](#)

Brustenhets och helande

Det finns två verkligheter som påverkar allas våra liv. Den ena är det gudagivna livsflödet och den andra en "parasitmakt" som skadar och hotar livsflödet. Enligt bibelns helhetssyn är allt liv en gåva

och ett utflöde från Skaparen själv och den livgivande Anden. Den Onde/Ondskan kan inte skapa liv över huvud taget, men har en förfärande "makt" att skada och förstöra livsflödet. Precis som en farlig parasit tränger in i en frisk människokropp och börjar sitt nedbrytande verk ända tills livet är hotat, så tränger ondskan in i skapelsen och skadar shalomflödet i samtliga relationer.

Därför går ett mörkt stråk av brustenhet genom allt mänskligt liv. Vårt förhållande till miljön är skadat och en del av planetens brusande liv har redan tystnat för gott. Ingen kan i dag överblicka de långsiktiga konsekvenserna av mäsklighetens övermod mot jorden, djuren och naturen. Likaså finns det många djupa skador, sår och sjukliga medberoenden som förvrider människors liv och relationer. Inte minst många barn drabbas och lider i det tysta. För att nu inte tala om det övermod och de orättvisor som drabbar de svaga utsatta på jorden, ibland hela kontinenter.

Kyrkans vanligaste begrepp för denna grundskada på livet är synd, syndafall och arvssynd. Om man börjar ett föredrag med dessa ord går rullgardinen ner hos de flesta. Om man däremot skildrar skadegörelsen på livet, då är publiken med och många får tårar i ögonen. Ingen tycker om att sjöarna försuras, fisken blir oätlig, havsbottenarna dör och luften vi andas smutsas ner. Inte heller att relationer brister, att människor ratas och får sår för resten av livet eller att barnen mår dåligt.

Även människans relation till Gud kan skadas och förstöras helt och hållet. Det värsta som kan hända är att gudsbilden förvrids så att vi tror att Gud är emot oss. Det finns gudsbilder som förstärker skuld och skam, så att vi till slut tror att vi måste vara helt annorlunda – för att bli föremål för Guds kärlek.

Det är denna brustenhet som är människans existentiella dilemma och alla religioners utgångspunkt. De olika religionerna försöker var och en på sitt sätt visa vägen hem från upplevelsen av främlingskap. De erbjuder ett helande av våra relationer till naturen, den mänskliga gemenskapen och vårt gudomliga ursprung. Det är denna hemkomst och detta helande kyrkan kallar frälsning.

 [Text och bild som pdf för utskrift/overhead >>](#)

[Till början](#)

Kristen andlighet

I Nya testamentets berättelser (evangelierna) får Skaparen ett unikt Ansikte – en gudsnärvaro i mänsklig gestalt. Om vi kunde samla några av dem som först mötte Jesus och be dem dela

sina erfarenheter, då skulle en sak bli tydlig: Upplevelsen att ha mött ett Ansikte som ser och som förstår och accepterar! Enda kriteriet för att kalla sig kristen än i dag är att vilja leva sitt liv inför Jesu ansikte som det framträder i dessa ursprungsberättelser.

Kristen andlighet är inget religiöst och världsfrånvänt. Tvärtom, det är ett hängivet liv i de tre shalomrelationerna – precis som Gud tänkte sig livet i skapelsens morgontimma. Att detta jordnära liv kallas "andligt" beror på att det är Guds Ande (och inte våra spända muskler) som gör det sanna och djupt mänskliga livet möjligt. Genom bönen Fader vår och bergspredikan leder Jesus sina efterföljare in i gudsrikets livshållning och värderingar:

Vi börjar med den första shalomrelationen. Att Jesus levde i ett öppet och tillitsfullt förhållande till Gud framträder tydligt, inte minst i hans tilltal Abba, det familjära ordet "Pappa" för Gud. I bönen Fader vår leder Jesus sina efterföljare in i samma intima gudsrelation – också de får anropa Gud som "vår Far". Bergspredikan vimlar av uttryck som "din far", "vår far", "er far" och så vidare (Matteusevangeliet 6:4-32). Den starkaste skildringen av denna nya gudsrelation är skildringen av pappans möte med sin förlorade son ute på slätten (Lukasevangeliet 15:11-32).

Hand i hand med gudsrelationen går ett nytt förhållande till våra medmänniskor, den andra shalomrelationen. I Fader vår uttrycks sambandet mellan vår relation till Gud och nästan med orden: Förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Bergspredikans första undervisande block handlar om nya relationer i den enskildes, familjens och hela samhällets liv (Matteusevangeliet 5:21-48). Inte ens när vi står öga mot öga med en dödsfiende har kärleken en gräns, säger Jesus. Det var denna gudsrikesvision han själv levde ut in i det sista – när han på korset bad för sin exekutionspatrull.

Bönen Fader vår leder oss slutligen in i ett ansvarfullt förhållande till jorden och dess resurser med orden: Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen. Ge oss i dag vårt bröd för dagen som kommer. Vad detta innebär i praktiken undervisar Jesus om i bergspredikans senare del (Matteusevangeliet 6:19-34). Ingen kan tjäna två herrar ... både Gud och mammon, säger Jesus. Vår relation till jorden och dess resurser speglar vår gudstro och är därför en djupt andlig fråga. Kristen andlighet innefattar att vi vågar lita på den ekologiska ordningen och lyda dess finkänsliga lagar för livet på vår planet. Guds erbjudande genom Jesus Kristus är inget mindre än människans och skapelsens upprättelse och helande!

[Text och bild som pdf för utskrift/overhead >>](#)

[Till början](#)

Samtliga OH-blad i samma pdf

[alla.pdf >>](#)

[Till början](#)